

Arrest

nr. 283 547 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het feitenrelaas als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Korkina (Rusland) op X.

Verzoekster verklaarde op 10.10.2001 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 10.10.2001 - tezamen met haar echtgenoot dhr. A. K. - de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling.

Op 12.10.2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis)

Op 16.10.2001 diende verzoekster een dringend beroep in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen voormelde weigeringsbeslissing. Op 14.11.2001 bevestigde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de weigering van verblijf.

Op 16.07.2002 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoekster diende op 03.07.2008 tezamen met haar echtgenoot dhr. A. K. een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op dezelfde datum werd tevens een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend door dhr. A. K., die hierbij op zijn beurt uitdrukkelijk verwees naar de verzoekende partij als zijn echtgenote.

Op 09.06.2009 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 02.07.2009 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op dezelfde datum werd tevens een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend door dhr. A. K., die hierbij op zijn beurt opnieuw uitdrukkelijk verwees naar de verzoekende partij als zijn echtgenote.

Op 13.08.2010 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Verzoekster en dhr. A. K. dienden gezamenlijk een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.

Op 09.02.2012 besloot gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot de intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis dd. 13.08.2012.

Op 09.02.2012 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet meteen opnieuw onontvankelijk.

Verzoekster diende op 16.03.2021 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20.04.2022 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 20.04.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing."

Op 20 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing, die volgende redengeving kennen:

De eerste bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

O.,/I. X Korkina

Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Brussel, 20.04.2022

(...)"

De tweede bestreden beslissing:

"(...)

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2021 werd ingediend door :

O.,I. (R.R.: (...)) geboren te Korkina op X nationaliteit: Russische Federatie adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 10.10.2001 naar België en vroeg dezelfde dag asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 14.11.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Verder diende betrokkene op 04.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09.06.2009. Op 02.07.2009 diende betrokkene een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in, dewelke op 09.02.2012 ongegrond werd verklaard.

Betrokkene beweert dat zij meer dan 20 jaar ononderbroken in België verblijft. Echter, deze bewering strookt niet met de werkelijkheid. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 27.07.2002 gerepatrieerd werd naar Moskou. Een eerste bewijs van wanneer betrokkene terug in België was, bevindt zich bij de toegevoegde stukken bij de aanvraag art. 9bis d.d. 04.07.2008. Betrokkene legt bij deze aanvraag art. 9bis een bewijs voor van het volgen van Nederlandse lessen d.d. 16.01.2004. Verder blijkt eveneens uit het administratief dossier dat betrokkene vrijwillig, met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), op 17.11.2015 terugkeerde naar Volgograd. Vervolgens blijkt ook uit het administratief dossier dat betrokkene op verschillende data in Moskou een Visa Kort Verblijf (type C) – 90 dagen aanvraag; op 05.08.2016 vroeg betrokkene een Visum Kort Verblijf (type C) aan bij de Italiaanse ambassade te Moskou. Dit visum werd haar toegestaan. Blijkbaar keerde betrokkene met dit visum terug naar België want bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene een overzicht van haar bezoek aan een tandarts in Antwerpen. Uit dit overzicht blijkt dat betrokkene op 4 en op 19 oktober 2016 een behandeling onderging. Vanaf dan ontbreekt weer elk bewijs van verblijf in België tot januari 2020. Het ontbreken van bewijs van verblijf tussen 2016 en 2020 is dan weer wel te rijmen met de daaropvolgende aanvragen voor het bekomen van een Visum Kort Verblijf (type C). Zo vroeg betrokkene op 09.08.2017, 12.02.2018, 31.08.2018 en 19.09.2019 telkens een Visum Kort Verblijf (type C) aan bij de Franse ambassade te Moskou. Met uitzondering van de visumaanvraag van 12.02.2018 werden deze telkens toegestaan. Tot slot bevat het bij onderhavige aanvraag gevoegd paspoort een visum met inreisstempel te Roissy op 07.10.2019. Op basis van deze elementen kan betrokkene bezwaarlijk stellen dat zij sinds 2001 ononderbroken in België verblijft.

Verder beweert betrokkene dat zij ongehuwd is en geen partner heeft met wie zij het leven deelt noch in België, noch in het buitenland. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene in 2001 samen met haar echtgenoot, de heer K. A. (R.R.: (...)), naar België is gekomen en zij hebben samen de asielaanvraag ingediend op 10.10.2001. Op 27.07.2002 werd de heer K. samen met betrokkene gerepatrieerd. Zij kwamen samen terug naar België en doorliepen samen de procedures in het kader van aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis. Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat de heer K. op 07.12.2014, zonder betrokkene, werd gerepatrieerd naar Moskou. Bewijzen dat de heer K. momenteel eveneens in België zou verblijven ontbreken. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat zij niet langer gehuwd zou zijn met de heer K. waardoor de bewering dat zij ongehuwd

is en geen partner heeft met wie zij het leven deelt noch in België, noch in het buitenland niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen behoefte meer heeft om naar Rusland te gaan omdat zij daar geen connecties meer heeft, dient er verwezen te worden naar hogervermelde elementen, namelijk dat betrokkene regelmatig is teruggekeerd of verbleven heeft in Rusland. Bijgevolg moet betrokkene daar een verblijfplaats gehad hebben, temeer daar uit de visa-aanvragen blijkt dat betrokkene in Rusland sinds tenminste 2018 als bedrijfsleider tewerkgesteld was/is. De bewering dat zij geen connecties meer zou hebben in Rusland is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Vervolgens beweert betrokkene dat er een administratieve onmogelijkheid in hoofde van betrokkene is om terug te keren naar Rusland omdat zij zich niet heeft ingeschreven in de Russische ambassade te Brussel. Deze nietinschrijving zou, volgens betrokkene, door haar nationale autoriteiten beschouwd worden als het in diskrediet brengen van Rusland waardoor betrokkene zich blootstelt aan diverse maatregelen, zoals het niet bekomen van de nodige documenten om Rusland te kunnen binnenreizen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat zij de (eventuele) nodige administratieve stappen heeft ondernomen die nodig zijn om terug te keren naar Rusland maar dat de Russische ambassade te Brussel deze zou geweigerd hebben. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere bewering van bovenvermelde elementen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in het bezit is van een geldig paspoort (met paspoortnummer 75 2932598, geldig tot 11.03.2026). Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit geldig paspoort niet zou volstaan om op een legale wijze terug te keren naar Rusland.

Betrokkene verwijst verder naar het feit dat zij in België een ruime vrienden- en kennisenkring heeft opgebouwd, maar betrokkene toont niet aan dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor betrokkene zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging is voor de vrede, de openbare orde of de nationale veiligheid van het Belgisch koninkrijk, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene goed Nederlands spreekt, dat zij financieel niet afhankelijk is van het OCMW of de Belgische staat, dat zij een inschrijving heeft in de openbare bibliotheek, dat zij lid is van de Orthodoxe Kerk ‘(...)’, dat zij werkwilleg is, dat zij tewerkgesteld kan worden bij A. G. B. bvba en dat zij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Er wordt vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij slechts betrekking heeft op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard zodat de verzoekende partij nalaat enig middel aangaande de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te ontwikkelen.

Het komt ook niet toe aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij aangaande de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard de onderdelen te halen die toepasbaar zouden kunnen zijn op of relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten, en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot voormelde beslissing te distilleren. Vastgesteld wordt dat het verzoekschrift ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen middel bevat in de zin van voormeld artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° zodat het beroep in die mate niet-ontvankelijk is.

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, verder bestreden beslissing genoemd

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“beginnel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991”*

Uit de lezing van het middel blijkt dat zij tevens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing als volgt luidt :

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland ” ;

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoekster een onontvankelijkheids en ongegrondheidsbeslissing oplegt , foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

2.1

Doordat de aangevochten beslissing dd. 20.4.2022, betekend op 27.6.2022, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, voldoende uiteengezet door verzoekster in de gedinginleidende aanvraag en de bewijsstukken hierbij gevoegd en de hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald en DVZ voldoende bekend en nog steeds bestaande in hoofde van verzoekster en zij daardoor de bij wet vereiste buitengewone omstandigheden volledig uitholt en miskent, waar zij simpelweg vaststelt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid te betekenen met bevel het grondgebied te verlaten, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeksters een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, worden nogmaals kort uiteengezet bij de bespreking der weerlegging van de door DVZ gehanteerde motieven, nl :

"Verzoekster ontvluchtte haar land van oorsprong of USSR in 10/2001, hetzij meer dan 20 jaar geleden ;

In België vroeg zij asiel aan doch dit verzoek werd afgewezen ;

ook haar verzoeken tot regularisatie van haar situatie werden afgewezen ;

Verzoekster woont aan de (...), woonst haar ter beschikking gesteld door haar toekomstig werkgever A. G. B. BVBA, met kantoren te 2030 Antwerpen, (...);

Deze wil haar engageren als vertaalster-tolk russisch-engels onder een fulltime contract van onbepaalde duur ;

Verzoekster is single, doet aan zelfstudie, leest graag en frequenteert de Orthodoxe Kerk te Antwerpen ; Daarbuiten heeft zij een enorm ruime vrienden en kennissenkring opgebouwd van verschillende leeftijd en van verschillende sociale en professionele strekkingen ;

Verschiedende getuigenverklaringen tonen aan dat verzoekster volledig geïntegreerd is, enorm sociaal geëngageerd is en onze Belgische normen en waarden volledig in zich gesloten heeft ;"

Waar de wet geen definitie geeft van wat onder de 'buitengewone omstandigheden' dient verstaan te worden, is de bevoegdheid van de Minister louter discretionair ;

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder buitengewone omstandigheden moet begrepen worden doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op humanitaire redenen ;

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9.4.1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr 73025, 9.4.1998, R.v.St., 1998, 69) ;

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9.10.1997 betreffende de toepassing van art 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen." ;

DVZ heeft immers een beslissing genomen doch op geen enkele manier rekening gehouden met de elementen eigen aan de situatie van verzoekster en derhalve bijzonder onmenselijk ;

☐ *DVZ kan het meer dan 20 jarig verblijf van verzoekster in België niet ontkennen doch het wordt van de hand gedaan door het feit dat DVZ haar 2x gerepatrieerd heeft en zij een aantal malen naar Rusland is teruggekeerd en nadien met een visa is terug gekomen naar België ; sedert 2019 verblijft zij thans in België zonder nog te zijn teruggekeerd ;*

☐ *uit deze omstandigheid dient dan ook afgeleid dat het centrum van haar belangen ligt in België en niet in Rusland zoals DVZ gans ten onrechte vaststelt ;*

☐ *de afwezigheid van connecties met Rusland wordt tevens gestaafd door het feit dat zij sinds 2019 niet meer is teruggegaan naar haar land van oorsprong, element hetwelk DVZ volledig over het hoofd ziet ;*

□ hiermede verweven zijn de sociale banden dewelke verzoekster na dit 20 jarig verblijf in België heeft kunnen opbouwen ; talrijke getuigenverklaringen van mensen uit diverse sociale en politieke strekking bewijzen de ernst en de hechtheid van de sociale banden ;

DVZ stelt volledig ten onrechte dat verzoekster de echtheid dezer sociale banden niet zou bewijzen : lectuur van deze getuigenverklaringen volstaat nochtans ;

□ DVZ's bewering dat verzoekster zou gehuwd zijn met dhr K. omdat zij samen asiel zouden gevraagd hebben in België is niet correct :

verzoekster is nooit gehuwd geweest met dhr K. ;

dat zij samen asiel aangevraagd hebben is juist, doch dit betekent niet dat zij daarom gehuwd waren ;

Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning genomen;

Had DVZ bijkomende info gewenst, dan had zij verzoeker om bijkomende uitleg kunnen vragen of verzoeker zelf kunnen verhoren (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticulous en gedetailleerd onderzoek;

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kennis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp72/77) ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfsvergunning . De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoekster dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende de weigering van een verblijfsvergunning met bevel het grondgebied te verlaten, zonder rekening te houden met alle gebeurtenissen dewelke verzoekster getroffen hebben (cfr de feiten hogervermeld) ;

DVZ heeft een hoogst onmenselijke beslissing genomen door verzoeksters' verblijfsaanvraag te weigeren ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoekster (nl het centrum van haar belangen in België, waar zij zelf kan instaan om in haar behoeften te voorzien indien zij gemachtigd wordt om te werken ...), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De bestreden beslissing meldt de juridische grondslag correct: artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij zet de feitelijke redenen uiteen waarom geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en geeft een antwoord op de omstandigheden die de verzoekende partij aanhaalde in haar aanvraag. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissing kent en begrijpt zodat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen om de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3.4. Naast een theoretisch betoog verwijst de verzoekende partij naar haar feitenuiteenzetting en beklemtoont de verzoekende partij dat zij *fulltime* werk heeft en een woonst ter beschikking wordt gesteld door haar werkgever, de orthodoxe kerk frequenteert, “*single*” is, een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en vele getuigenissen voorlegt die in haar voordeel spreken en wijzen

op haar integratie in België. Zij meent dat geen rekening is gehouden met haar 20-jarig verblijf in België zodat het centrum van haar belangen en haar sociale banden in België zijn.

De Raad merkt evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Betrokkene kwam op 10.10.2001 naar België en vroeg dezelfde dag asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 14.11.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Verder diende betrokkene op 04.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09.06.2009. Op 02.07.2009 diende betrokkene een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in, dewelke op 09.02.2012 ongegrond werd verklaard. Betrokkene beweert dat zij meer dan 20 jaar ononderbroken in België verblijft. Echter, deze bewering strookt niet met de werkelijkheid. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 27.07.2002 gerepatrieerd werd naar Moskou. Een eerste bewijs van wanneer betrokkene terug in België was, bevindt zich bij de toegevoegde stukken bij de aanvraag art. 9bis d.d. 04.07.2008. Betrokkene legt bij deze aanvraag art. 9bis een bewijs voor van het volgen van Nederlandse lessen d.d. 16.01.2004. Verder blijkt eveneens uit het administratief dossier dat betrokkene vrijwillig, met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), op 17.11.2015 terugkeerde naar Volgograd. Vervolgens blijkt ook uit het administratief dossier dat betrokkene op verschillende data in Moskou een Visa Kort Verblijf (type C) – 90 dagen aanvraag; op 05.08.2016 vroeg betrokkene een Visum Kort Verblijf (type C) aan bij de Italiaanse ambassade te Moskou. Dit visum werd haar toegestaan. Blijkbaar keerde betrokkene met dit visum terug naar België want bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene een overzicht van haar bezoek aan een tandarts in Antwerpen. Uit dit overzicht blijkt dat betrokkene op 4 en op 19 oktober 2016 een behandeling onderging. Vanaf dan ontbreekt weer elk bewijs van verblijf in België tot januari 2020. Het ontbreken van bewijs van verblijf tussen 2016 en 2020 is dan weer wel te rijmen met de daaropvolgende aanvragen voor het bekomen van een Visum Kort Verblijf (type C). Zo vroeg betrokkene op 09.08.2017, 12.02.2018, 31.08.2018 en 19.09.2019 telkens een Visum Kort Verblijf (type C) aan bij de Franse ambassade te Moskou. Met uitzondering van de visumaanvraag van 12.02.2018 werden deze telkens toegestaan. Tot slot bevat het bij onderhavige aanvraag gevoegd paspoort een visum met inreisstempel te Roissy op 07.10.2019. Op basis van deze elementen kan betrokkene bezwaarlijk stellen dat zij sinds 2001 ononderbroken in België verblijft.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de verzoekende partij verklaart geenszins waarom zij tijdens de diverse terugkeren naar het buitenland geen aanvraag, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft ingediend. De Raad verwijst naar de uiteenzetting in haar vorig punt. Zij legt geenszins uit waarom zij slechts een visum kort verblijf in 2017, 2018 en 2019 aanvraag in plaats van een artikel 9bis in te dienen in Rusland. De recentste aanvragen voor een visum type C tonen net aan dat zij in de mogelijkheid was om haar aanvraag in Rusland in te dienen of dat zulks bijzonder moeilijk was. Daarnaast haalt de verzoekende partij argumenten aan die de gegrondheid van haar aanvraag betreffen, zoals het hebben van werk en woonst, het hebben van een ruime kennis- en vriendenkring en positieve getuigenissen. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij anno 2017, 2018 en 2019 in Rusland verbleef en bijgevolg kon de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordelen dat zij nog bindingen heeft met het herkomstland. Haar verblijf in België is relatief recent na haar terugkeer in Rusland.

De verzoekende partij bekritiseert het motief in de bestreden beslissing dat zij gehuwd zou zijn met de heer K. met wie zij destijds een asielaanvraag zou ingediend hebben. Deze kritiek is in het licht van de lezing van de andere motieven van de bestreden beslissing niet dienstig. Immers is het motief: *“Verder beweert betrokkene dat zij ongehuwd is en geen partner heeft met wie zij het leven deelt noch in België, noch in het buitenland. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene in 2001 samen met haar echtgenoot, de heer K.A. (R.R.: (...), naar België is gekomen en zij hebben samen de asielaanvraag ingediend op 10.10.2001. Op 27.07.2002 werd de heer K. samen met betrokkene gerepatrieerd. Zij kwamen samen terug naar België en doorliepen samen de procedures in het kader van aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis. Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat de heer K. op 07.12.2014, zonder betrokkene, werd gerepatrieerd naar Moskou. Bewijzen dat de heer K. momenteel eveneens in België zou verblijven ontbreken. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat zij niet langer gehuwd zou zijn met de heer K. waardoor de bewering dat zij ongehuwd is en geen partner heeft met wie zij het leven deelt noch in België, noch in het buitenland niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* overtollig. Kritiek, gericht tegen een overtollig motief, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voor het overige weerlegt de verzoekende partij niet de motieven van de bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partij toe in het kader van haar gedane aanvraag aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten haar aanvraag in België in te dienen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk. Immers het bijbrengen van een paspoort heeft geen invloed op de bestreden beslissingen tenzij er een geldig visum voorhanden is. De verzoekende partij legt een visum type C voor, afgeleverd op 23 september 2019 met een aankomstdatum van 7 oktober 2019, wat enkel duidt op een kort verblijf en zij toont niet aan dat deze termijn niet zou verstreken zijn.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het volgende motief, dat steun vindt in het administratief dossier:

“Verder blijkt eveneens uit het administratief dossier dat betrokkene vrijwillig, met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), op 17.11.2015 terugkeerde naar Volgograd. Vervolgens blijkt ook uit het administratief dossier dat betrokkene op verschillende data in Moskou een Visa Kort Verblijf (type C) – 90 dagen aanvraag; op 05.08.2016 vroeg betrokkene een Visum Kort Verblijf (type C) aan bij de Italiaanse ambassade te Moskou. Dit visum werd haar toegestaan. Blijkbaar keerde betrokkene met dit visum terug naar België want bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene een overzicht van haar bezoek aan een tandarts in Antwerpen. Uit dit overzicht blijkt dat betrokkene op 4 en op 19 oktober 2016 een behandeling onderging. Vanaf dan ontbreekt weer elk bewijs van verblijf in België tot januari 2020. Het ontbreken van bewijs van verblijf tussen 2016 en 2020 is dan weer wel te rijmen met de daaropvolgende aanvragen voor het bekomen van een Visum Kort Verblijf (type C). Zo vroeg betrokkene op 09.08.2017, 12.02.2018, 31.08.2018 en 19.09.2019 telkens een Visum Kort Verblijf (type C) aan bij de Franse ambassade te Moskou. Met uitzondering van de visumaanvraag van 12.02.2018 werden deze telkens toegestaan. Tot slot bevat het bij onderhavige aanvraag gevoegd paspoort een visum met inreisstempel te Roissy op 07.10.2019.”

3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij. De verzoekende partij heeft voor het overige geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN